

Prov. XIX. Cap. 14. Vers.

En fornuftig Qvinde kommer fra Herret.

Taget
i Gudelig Betragtning,

Da

B r u d g o m m e n,

Ædle og Velfornemme

S R. Andreas Sturwicz,

Med

B r u d e n,

Ædle, og Dydziirede Madame,

M A D. Elisabeth Sturwicz

nee de von **Rechen,**

Til Guds Lob og Pris

celebrerede

Deres Anden Dags Bryllups Fest

her i Bergen den 23. Nov. 1764.

Skjldigst insinueret,

af

H. O. Nideros.

B E R G E N.

Trykt hos Kongel. Majests. privilegered Bogtrykker, Christoph Kothert.

At Rette-Standen den af GUD selv er indsliftet,
Det maa enhver tilstaae, som bærret haber gisset
Udi saa mange Aar de sammen bærret har,
Og maa det gibe Magt, at GUD selv hos Dem har.
I med og Modgangs Tid de leved har fornøyet,
Fordi de bedste sligt var dem af GUD tilføyet,
Og alt saa lige glad med et fornøyet Sind
Modtaget har hvad GUD lod dennem falde ind.
See! hvor Abigael som en fornuftig Qvinde
Hos Dabid sig indfandt og dempede hans Sinde,
Som var at hørne sig paa hendes daarlige Mand
Den midste Rabael der havde ey Forstand.
Paa hvad som forestod og hannem maatte hørne;
Men see! hans Qvinde snild hun monne det afbørne,
Ved hendes Fornuft stor, der magede det saa,
At Dabid blev tilfreds, sit Forsæt af at staae.
Men dette ædle Par, Fornuft tilfælles haber,
Saa De GUD prise kand for samme Raades Gaber;
Som Dem meddeele er til Glæde, Fred og Roe,
Imens De lede her, vil GUD selv hos Dem boe.

GUD det bestikket har, som udi fordum Dager
Rebecca Isak fik, og Sara hendes Mage,

Den unge Tobias til hendes Ægte-Mand,

Saa de belsignet blev i deres Kald og Stand.

Elisabet hun var en ret Gudsfrygtig Frænke

Til Jesu Moder, som man noye bør betænke,

Det hører meget til, at stikke sig deri,

At man fra Verdens Sværm Land blive fræk og fri.

Først maa adspørges GUD og ham troelig paakalde,

Dernest raadføre sig med dem, som har at valde,

Og vil at de eendragtig leve Land

Med ald Fornøjelse i Deres Ægte-Stand.

Det og betænkes maa det Baand som nu er bunden,

Er u-opløselig indtil De er befunden

Ved Dødens Ende-Bud, de stilles skal herfra,

Saa maa det villig stee, og Begge siger: Ja.

Imidlertid det stee, at STUWITZ med sin Mage

Kand glæde sig i GUD i Deres Leve-Dage,

Saa fremt at De med ham, i Samsund stedse staaer,

Da vendte maa de sig, det De stor Velstand faaer.

Det samme ønskes her, at GUD Dem vil belsigne,

Saaledes at De kand, vor Abraham ret ligne,

I Troe og Kiærlighed til GUD, som hos sig selv

Indplantet er af ham, de leber da ret vel.

Nu har De Forsmag paa hvad Standen med sig fører,

En ægte Kiærlighed Dem Begge jo tilhører,

Som kommer det af Stæd, at De sig glæde kand

I GUD, der give vil god Viin i stæd for Vand.

VOTUM.

GUD som Alting har at raade
Med Belsignelse benaade

Dette unge Brude Par,
At De sig i Dig kand glæde
Ingen Marsag saa at græde

Den Tid De her, at leve har.
Hør og gjør hvad De ombeder,
At den gode Vland Dem leder

Baa den rette Himmel Plan,
Saa kand De i Ægte-Standen
Leve fierlig med hinanden,

Hvad gaaer Verden Dem da an.

